

C141 – BRU6

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2008-2009

5 maart 2009

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de antenne van het UZ in het zuiden van Brussel	1
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de vooruitgang in het Vlaams Communicatiehuis Brussel	2
Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de samenwerking met de Franse Gemeenschap in het licht van de anti-Vlaamse opstelling van de Franse Gemeenschap	6
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de taaltoestand in de Brusselse ziekenhuizen	
Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de toepassing van de taalwetten in de Brusselse openbare ziekenhuizen en openbare diensten	9

Waarnemend voorzitter: De heer Paul Delva

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de antenne van het UZ in het zuiden van Brussel

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de minister, in uw beleidsbrieven wijst u regelmatig op het belang van het streven naar Nederlandstalige gezondheidszorg in Brussel. U zegt dat deze regering de achterstand op dit vlak, in vergelijking met cultuur en onderwijs, wil ombuigen. Van in het begin van de legislatuur is het de bedoeling geweest een goed gecoördineerde, kwalitatieve en toegankelijke zorg op te zetten voor Nederlandstalige patiënten. Een inhaaloperatie voor welzijn en gezondheid staat nog steeds bovenaan, stelt u in de beleidsbrieven. In de praktijk hinken welzijn en de gezondheidszorg nog altijd achterop.

In het kader van deze doelstellingen loopt er onder meer een haalbaarheidsstudie over een poliklinische UZ-antenne in het zuiden van Brussel. De juiste inplanting van deze antenne moet nog uit de studie blijken. Een dergelijke antenne of polikliniek heeft heel veel succes. Ik verwijs naar de eerste antenne in Dilbeek, waar op een halfjaar het aantal diensten verdubbeld is. Vooral de avondconsultaties zijn gegeerd. In Dilbeek komen trouwens meer mensen uit het zuiden van Brussel op consultatie. Dat bewijst de nood van dergelijke antenne in het zuiden van Brussel. Met die antenne kunnen we ook ijveren voor een betere samenwerking met de lokale huisartsen en het belang van de eerstelijnszorg en preventie wat meer onderstrepen.

Op 27 augustus 2007 schreef het UZ Brussel een offerte-aanvraag uit voor de uitvoering van een marktonderzoek naar de inplanting van deze polikliniek. Het bureau IT Omni, dat gespecialiseerd is in strategische marktonderzoeken, werd hiervoor aangesteld. In januari 2008 werd het onderzoeksproject opgestart. De oplevering van deze haalbaarheidsstudie was oorspronkelijk gepland in de maand juli van 2008. In mei 2008 heb ik daarover een schriftelijke vraag gesteld. Blijkbaar vroeg het verzamelen van de nodige data meer tijd dan gepland. Het gaat hierbij over interne informatie over de invloedssfeer van het UZ Brussel en het patiëntenprofiel per specialiteit enerzijds en anderzijds externe informatie over de invloedssferen van de Brusselse ziekenhuizen, het ambulante zorggebruik in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad en de gemiddelde jaarconsumptie van de gezondheidszorg.

Al deze gegevens, die vooral moeten worden verstrekt door het RIZIV en de mutualiteiten, waren op het moment

dat de vraag werd gesteld nog steeds niet beschikbaar. Bijgevolg, antwoordde u me, is de geplande verwerking en validatie van de gegevens nog niet gebeurd en hebben ook de andere onderzoeksfases vertraging opgelopen.

Nu bereiken ons via de pers berichten dat het UZ naast Dilbeek een tweede polikliniek overweegt in het zuiden van de hoofdstad. Het stelt: "In die overwegend Franstalige gemeenten is een Nederlandstalige polikliniek op haar plaats." Het ziekenhuis mikt hiermee niet alleen op de Vlamingen in het zuiden van Brussel, de Brusselse Vlamingen, maar ook op de bedrijven en de mensen die zich rond de VUB-campus hebben gevestigd. Een antenne op die plaats is ook zeer belangrijk voor de Vlaamse aanwezigheid in het zuiden van Brussel.

Uit de persberichten van 22 januari 2009 kunnen we afleiden dat de studie over deze antenne zo goed als afgerond is, maar dat de financiële crisis een rem kan betekenen op het project. De leiding van het UZ Brussel houdt er dan ook rekening mee dat het project wordt uitgesteld. "Mocht het licht op groen worden gezet, dan is 2010 zeker haalbaar. Maar zelfs als we de zaak moeten verdagen, dan blijft het een initiatief dat in de toekomst een kans moet krijgen. In ieder geval is de polikliniek belangrijk voor de Vlaamse aanwezigheid in dat deel van Brussel."

Mijnheer de minister, is de studie op dit moment afgerond? Zo niet, in welke fase bevindt ze zich? Welke obstakels dienen nog uit de weg geruimd te worden? Welke maatregelen nam u al om het verloop van dit dossier te bespoedigen? Indien de studie is afgerond, wanneer kan dan effectief van start worden gegaan met de oprichting van deze antenne en waar zal ze zich bevinden? In welke mate en op welke manier zult u dit project financieel steunen als zou blijken dat de financiële crisis een rem op het project betekent?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, collega's, spijtig genoeg zal het antwoord vrij kort zijn. De afgevaardigd beheerder van het UZ Brussel heeft de vraag gekregen over de mogelijkheid van een UZ-antenne in het zuiden van Brussel. Een beslissing daarover kan genomen worden op basis van een haalbaarheidsstudie die het UZ Brussel in januari 2008 bestelde. Het onderzoek moet de invloedssfeer van het UZ Brussel in kaart brengen, het patiëntenprofiel, maar ook de invloedssfeer van collega-ziekenhuizen en het ambulante zorggebruik in Brussel. Mevrouw Van Linter, het verzamelen van de nodige data voor de analyses verloopt

echter moeizaam, zoals ik ook heb geantwoord op uw vorige vraag. Ik kan daardoor tot mijn spijt alleen maar vaststellen dat, ondanks aandringen van mijn kant voor de nodige spoed, het onderzoeksproject vertraging heeft opgelopen.

Op 24 februari zijn dan wel de eerste tussentijdse resultaten van de studie gepresenteerd door de firma IT Omni aan de directie van het UZ Brussel. Vertrekbasis voor de gepresenteerde resultaten waren data in verband met daghospitalisaties binnen het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. Op basis van deze data konden er analyses en prognoses worden gemaakt over het marktaandeel van ziekenhuizen op gemeenteniveau, over de verplaatsingsbereidheid van patiënten, de zorgdensiteit in gemeenten en dergelijke meer. De voorlopige analyse toont aan dat de grootste zorgbehoefte schijnt te bestaan in de driehoek Etterbeek-Evere-Oudergem. Vooral in de zuidwestelijke hoek van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad lijkt er dus potentieel te zijn voor een polikliniek.

Het is echter te vroeg voor definitieve conclusies. De analyses zijn gemaakt op basis van cijfers over daghospitalisatie. Om de haalbaarheid van een polikliniek te onderzoeken is het van groot belang om ook data van ambulante zorg in kaart te brengen. IT Omni zal haar onderzoek verrijken met deze gegevens over ambulante zorg en haar onderzoeksresultaten verder verfijnen. Het UZ Brussel verzekert mij dat de resultaten hiervan mogen worden verwacht ten laatste eind april. Op dat moment kunnen definitieve conclusies worden getrokken over opportune locaties voor de polikliniek. De concrete exploitatie van een extra-murospolikliniek kan wel pas worden opgestart na grondig overleg tussen de ziekenhuisbeheerder en de medische directie en de nodige voorbereiding.

Ik maak een vergelijking met de polikliniek in Dilbeek. De concrete voorbereiding, eenmaal de locatie definitief was vastgesteld, duurde één jaar. We kunnen daar natuurlijk uit leren. Het klopt inderdaad wel dat de financiële crisis ook UZ Brussel ertoe brengt om zijn keuzes, nog meer dan anders, grondig te overwegen. Financiële verwachtingen dienen hierbij te worden afgewogen tegen strategische belangen.

Mocht blijken dat het financiële risico voor het UZ Brussel te hoog is, dan ben ik van oordeel dat de Vlaamse overheid absoluut met steun over de brug moet komen. Ik denk ook dat dit mogelijk is. We hebben, zoals u weet, in een recurrent spaarpotje, het Vlaams Brusselfonds, voorzien. Het is voor de volgende jaren op zich niet echt belast. Er is vrije ruimte. Het is perfect mogelijk dat in de zuidoostkant van Brussel gezondheidsinvesteringen zouden gebeuren. Het spitst zich hoe langer hoe meer toe op die regio. Het lijkt mij mogelijk dat er, samen met investeringsmiddelen vanuit Welzijn, vanuit het Vlaams Brusselfonds in een hefboom wordt

voorzien om die investeringen te realiseren. Laat ons afspreken om eind april de resultaten van de studie te bekijken en beslissingen te nemen. De studie mag natuurlijk ook vroeger klaar zijn.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik vind het spijtig dat het project toch nog vertraging heeft opgelopen. De studie was opgenomen in het regeerakkoord. Ze is even afgevoerd om dan weer op de proppen te komen.

Minister Bert Anciaux: Ik geef eerlijk toe dat ik op een bepaald moment twijfelde, gelet op de noden van het UZ zelf. Maar ik ben van mening veranderd. Ik denk dat dit een goede zaak zou zijn.

Mevrouw Greet Van Linter: In die zin ben ik wel tevreden met uw antwoord. U zegt dat de Vlaamse overheid, indien nodig, financieel kan steunen vanuit het Vlaams Brusselfonds en vanuit Welzijn. Ik denk dat de volgende vraag van de heer Demesmaeker en mezelf, over de taaltoestand in de Brusselse ziekenhuizen, de nood aantoonde om vanuit de Vlaamse Gemeenschap een Nederlandstalige gezondheidszorg in Brussel op poten te zetten en te ondersteunen. Ik wacht op de resultaten van de studie eind april.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Mevrouw Dominique Guns, ondervoorzitter, treedt als waarnemend voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de vooruitgang in het Vlaams Communicatiehuis Brussel

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de minister, mevrouw de voorzitter, geachte collega's, in de beleidsbrief Brussel 2008-2009 gaat u dieper in op het Vlaams communicatiebeleid in Brussel.

Een van de speerpunten hiervan betreft uiteraard de uitbouw van het Vlaams Communicatiehuis Brussel (VCHB). U stelt terecht dat het Communicatiehuis Brussel het zenuwcentrum moet worden dat uitvoering geeft aan het communicatiebeleid van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel.

In uw meest recente beleidsbrief Brussel omschrijft u de taak van het centrum als volgt: "Als kerndoelstellingen

willen we dat het Vlaams Communicatiehuis Brussel uitgroeit tot één hoofdstedelijk zenuwcentrum voor informatie over en promotie van de Vlaamse Gemeenschap en de verschillende Vlaamse instellingen, organisaties, voorzieningen en evenementen. Het vervult een laagdrempelige informatiebemiddelingsrol op het vlak van onder meer onderwijs, cultuur, welzijn en toerisme.”

U gaat in uw beleidsbrief Brussel dieper in op een stand van zaken inzake het gebouw, de oprichting van een externe verzelfstandigd agentschap (EVA), de inhoudelijke oriëntatie en Onthaal en Promotie Brussel (OPB).

U geeft ook een aantal vooruitzichten mee. Met betrekking tot het gebouw meldt u dat de verbouwkosten worden geplafonneerd op 10,6 miljoen euro, waarvan de Vlaamse Gemeenschap 7 miljoen euro voor haar rekening neemt en de VGC 3,6 miljoen euro. De investeringsmiddelen binnen het Brusselfonds worden geconcentreerd op de realisatie van het communicatiehuis. Met betrekking tot de EVA liet u weten dat een ontwerp van decreet zou worden gefinaliseerd in het najaar van 2008.

Op het vlak van de inhoudelijke oriëntatie zou er een soort overgangswaarsite worden gecreëerd die de bestaande websites van OPB en de Hoofdstedelijke Openbare Bibliotheek (HOB) zou integreren en tegelijk een virtueel antwoord moet bieden op de verdere dienstverlening van de bibliotheek tijdens de sluitingsperiode van het gebouw.

Ten slotte bespreekt u de integratie van OPB in het Vlaamse Communicatiehuis. Via specifieke marketingacties en nauwere samenwerking met onder meer Toerisme Vlaanderen voorziet u in een verdere integratie van OPB in het communicatiehuis.

Collega's, het is een dossier dat ons allemaal nauw aan het hart ligt. We hopen dan ook dat er snel tot realisaties kan worden overgegaan.

Mijnheer de minister, hoever staat u met de oprichting van de EVA? Worden er nog stappen ondernomen om de oprichting tot een goed einde te brengen voor het einde van deze legislatuur? Kunt u meegeven of de voorgestelde financiering van 10,6 miljoen euro nog altijd zou volstaan om de kosten te dekken? Zijn er eventueel extra kosten bijgekomen? Zo ja, welke? In hoeverre gaan de afspraken tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC inzake de financiering van het communicatiehuis hierdoor veranderen?

Heeft er al een berekening plaatsgevonden van de noodzakelijke werkmiddelen op jaarbasis om het communicatiehuis ten volle zijn opdrachten te laten uitvoeren? Hoe hoog is dat bedrag ongeveer? In hoeverre wordt bij de verbouwwerken rekening gehouden met het aspect duurzaamheid en duurzaam verbouwen? Hoe zal dat tot uiting komen in het gebouw?

Kunt u meedelen hoever u staat met het eenheidsstatuut voor het personeel? In hoeverre is er momenteel al duidelijkheid over een eventuele personeelsuitbreiding? Hoever staat men in de operationalisering van de overgangswaarsite? Over welke info beschikt u inzake de tijdelijke verhuizing en behuizing van de HOB?

Kunt u, in opvolging van mijn schriftelijke vraag nummer 186, meedelen hoe de complementariteit met Toerisme Vlaanderen concreet zal worden ingevuld? Wat zijn hierin de beleidsprioriteiten? Kunt u een concreet voorbeeld geven van die complementariteit? Tot welke afspraken van taakverdeling en samenwerking heeft het voorbije overleg tussen beide actoren geleid?

Mijn reeds genoemde schriftelijke vraag ging onder meer over een samenwerking met de Franse Gemeenschap rond cultuurcommunicatie in Brussel. Zijn er al stappen ondernomen om tot een samenwerkingsakkoord te komen met de Franse Gemeenschap op dat vlak? Waarom kan communicatie met de Franse Gemeenschap in het communicatiehuis volgens u slechts in het kader van een globaal samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap? Is dat echt nodig?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Delva, de ontwerp-tekst van het decreet houdende oprichting van de privaatrechterlijke EVA en de memorie van toelichting zijn opgesteld en volgen de geëigende parlementaire weg. Ik reken op de indieners en de meerderheid om dat zo snel mogelijk te behandelen. Dat zal in deze commissie komen. Er is nog voldoende tijd. *(Opmerkingen van mevrouw Roex)*

Het voorstel van decreet moet worden ingediend tegen 6 maart? Dan zult u zich moeten haasten. *(Gelach)*

De voorgestelde financiering van de verbouwwerken is inderdaad geplafonneerd op 10,6 miljoen euro. Dat is de kost exclusief erelonen. De erelonen bedragen momenteel in totaal 1.282.010 euro. Het bedrag is ook, zoals gebruikelijk, exclusief herzieningen en meerkosten voor onvoorziene werken. De kosten voor erelonen hebben we ook ingecalculeerd. Die zijn al vastgelegd. De eventuele kosten voor herziening en meerkosten voor onvoorziene werken vallen ook ten laste van de Vlaamse Gemeenschap. Voor het beheersen van het bouwproject is een zogeheten 'quantity surveyor' aangesteld, een kwantiteitsbewaker dus.

De 10,6 miljoen euro gaan over de verbouwwerken. Eventuele meerkosten voor de verbouwing moeten worden bekeken in het kader van de begroting 2010-2011 van het Vlaams Brusselfonds. Binnen de normale verwachtingen hebben wij alle middelen voor

heel de bouw vastgelegd. Een onvoorziene bijkost moet je altijd nadien bekijken.

Ook de renovatie van de gevel van het Monnaiehuis en de restauratie van de gevel van het Herenhuis worden later uitgevoerd. In het verbouwingsbudget zijn de kosten voor inrichting niet inbegrepen: de inrichting van de backoffice, de multifunctionele ruimte, de stadsstudie-zaal, de bibliotheek, de evenementenplek, het uitleencentrum, het café enzovoort. In een latere fase worden de keuzes gemaakt voor materiaal en meubilair.

Het totaal van de inrichtingskosten is geraamd op 1,6 miljoen euro. De Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie financieren elk de helft van de toekomstige inrichtingskosten en dragen ook voor 50 percent bij in de toekomstige exploitatiekosten: verwarming, elektriciteit, onderhoud, veiligheid, verzekering en inboedel. Dat is voor de Vlaamse Gemeenschap dus net iets minder dan het geval zou zijn zonder de overeenkomst die we hebben gesloten.

Wat betreft de verbouwingen worden momenteel de aanbestedingsdossiers voorbereid, om te kunnen gunnen in het najaar en, hopelijk, de eerste werken te kunnen starten eind dit jaar nog.

De berekening van de noodzakelijke werkmiddelen kan gebeuren op basis van het concreet invullen van de opdrachten van het Communicatiehuis en het vaststellen van de personeelsmatrix. De te voorziene personeelsformatie is sterk afhankelijk van de inschatting van alle opdrachten en taken die het VCHB in de toekomst op zich zal nemen en bijvoorbeeld de specifieke, thans nog onvoldoende geïdentificeerde competenties op het vlak van meertaligheid: Nederlands, Frans, Engels en Duits als contacttaal.

Er wordt momenteel een visieorganogram opgesteld dat een projectie moet geven van de competenties die de organisatie nodig heeft om haar opdrachten uit te voeren. In een verdere fase wordt dit organogram verfijnd tot de competentiematrix. Deze competenties worden geïdentificeerd uit de bestaande takenpakketten van OPB en de HOB, zoals die kunnen worden gedistilleerd uit hun profielen en functiebeschrijvingen, en zijn nieuw te formuleren voor wat nieuwe of wijzigende opdrachten betreft. Bij de oprichting van het EVA kan aan de leden van de raad van bestuur een draaiboek worden voorgelegd waarin een voorstel van competentiematrix en organogram is opgenomen. Het draaiboek moet slaan op de operationalisering van het Communicatiehuis en alle eraan verbonden aspecten: de concrete taakinvulling, het integreren van de twee vzw's enzovoort.

Het VCHB start met de huidige werkbudgetten van OPB en de HOB. In functie van een al of niet gewenste uitbreiding van de taken, moet dan de budgettaire oefening

worden gemaakt en moeten de nodige middelen worden voorzien. In 2009 en 2010 wordt dit inhoudelijke traject verder voorbereid om het van start gaan van het VCHB eind 2011 mogelijk te maken.

Het gebouw op zich en de budgettaire mogelijkheden laten veeleer beperkte ruimte om nieuwe, innoverende en vooruitstrevende bouwtechnische ingrepen te doen op het vlak van duurzaam verbouwen. De normen die de Vlaamse Gemeenschap hanteert, zijn wel die van vandaag, maar we hebben het over het experimentele. Dit aspect wordt door de diensten van de Vlaamse overheid wel sterk bewaakt. Bij verbouwing, inrichting, afwerking, verlichting, wandbekleding, verwarmingstoestellen en andere wordt rekening gehouden met de criteria voor duurzaamheid, gebruiksvriendelijkheid en energiezuinigheid.

In het kader van de projectbegeleiding werd in eigen beheer de projectsite www.vchb.be opgestart. Deze site bevat informatie over de objectieven van het VCHB en over de evolutie van de verschillende trajecten binnen het project. De volgende stap bestaat erin om deze projectsite verder om te bouwen tot een overgangswebsite, waarin naast de zogenaamde zakelijke, projectmatige informatie over het project een brug wordt geslagen tussen de functies van OPB en de HOB. De bestaande websites van OPB en de HOB moeten daarin worden geïntegreerd.

Momenteel wordt er een functionele en vormgevingsanalyse gemaakt van een overgangswebsite die als basis moet dienen voor het op te stellen lastenboek voor een websitebureau. Deze overgangswebsite moet tijdens de sluitingsperiode van het gebouw een antwoord via virtuele weg kunnen geven op de verdere dienstverlening van de bibliotheek en een invulling zijn van de concrete geïntegreerde werking van beide partners in het VCHB.

Wat betreft de tijdelijke huisvesting van de bibliotheek: de HOB zal voor een periode van twee jaar, van 1 november 2009 tot november 2011, worden gehuisvest in het gebouw gelegen in de Prinsstraat 8, 1000 Brussel. De HOB zal er beschikken over een totaal van 1755 vierkante meter verdeeld over vijf verdiepingen, waarvan 854 vierkante meter publieksruimte, 654 vierkante meter back office en 247 vierkante meter archiefruimte. Het gebouw is eigendom van City Projects en biedt reeds enkele jaren onderdak aan Onthaal- en Promotie Brussel. U weet toch wat ik bedoel? Het ligt op het Muntplein, naast de Standaardboekhandel. Dichterbij was onmogelijk. Vroeger zat ook de EHSAL er.

De huisvesting van beide partners op eenzelfde locatie is alvast een uitgelezen kans om het integratieproces tussen beide partijen op het vlak van de dagelijkse werking en beheer te bewerkstelligen. Er wordt voorzien in

de uitbouw van een gemeenschappelijke informatiebalie en in een meer geïntegreerde clustering van de personeelsleden in functie van het toekomstige VCHB.

Op 15 oktober was er een overleg tussen de partners van het VCHB en Toerisme Vlaanderen. Er werden grote overeenkomsten vastgesteld, zowel wat betreft de missie en de visie, als wat betreft hun positie binnen de institutionele en de meertalige context van Brussel.

In de beheersovereenkomst van de Vlaamse Gemeenschap met Toerisme Vlaanderen staat Brussel expliciet opgenomen. Momenteel wordt hierover binnen Toerisme Vlaanderen een duidelijke visie ontwikkeld in samenwerking met IDEA. Zowel VCHB als Toerisme Vlaanderen zijn overtuigd van de grote complementariteit tussen de beide organisaties, die een aansporing moet zijn tot goede doorverwijzing, afstemming, samenwerking en versterking – men ziet elkaar als een belangrijke stakeholder.

In dit verband formuleerde Toerisme Vlaanderen een verwachting naar het soort begeleiding dat VCHB rond culturele activiteiten kan ontwikkelen zodat die aantrekkelijker worden voor toeristische marketing. Het VCHB zou hier kunnen fungeren als link naar de Brusselse culturele netwerken en platformen.

Het VCHB ziet Toerisme Vlaanderen ook als een 'good practice' met betrekking tot een aantal facetten die door het VCHB nog ontwikkeld en uitgewerkt moeten worden: de samenstelling van de raad van bestuur, meertalige communicatie, digitale communicatie en onthaalbalie. De personeelsswissel aan het hoofd van Toerisme Vlaanderen heeft het verder overleg enigszins vertraagd. Er zullen in de loop van dit jaar en zeker na de oprichting van het agentschap bijkomende overlegmomenten worden georganiseerd om de samenwerking tussen beide organisaties uit te bouwen.

Het VCHB heeft uiteraard de ambitie om op het vlak van cultuur te communiceren over het gehele aanbod in Brussel, zoals op dit ogenblik gebeurt bijvoorbeeld door Agenda van Brussel Deze Week. Om het gehele aanbod in kaart te brengen, worden er het best afspraken gemaakt met de Franse Gemeenschap. Dat spreekt voor zich. Momenteel wordt het cultuuraanbod in Brussel volledig in kaart gehouden via enerzijds Cultuurnet en anderzijds het aanbod verzameld door Stichting voor de Kunsten. VGC, COCOF en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest subsidiëren deze laatste organisatie.

Het zal een van de taken zijn van het VCHB om op dit vlak verder de lijnen uit te zetten. Momenteel is de OPB-site, in samenwerking met Cultuurnet, geëvolueerd naar het 'Uit-concept': de website Uit in Brussel is gecreëerd. Op een aantal vlakken staat Cultuurnet met zijn databank een groot aantal stappen verder en kan rijkere en kwalitatievere content aanleveren, zoals dat heet in

het jargon. Hoe de samenwerking verloopt in de toekomst, moet nu verder overdacht worden.

Ik wil er tot slot zelf nog aan toevoegen dat momenteel de wedstrijd loopt voor de nieuwe naam van het communicatiehuis. De wedstrijd is alvast een groot succes, want naar ik verneem zijn er al meer dan vijfhonderd inzendingen. Na de keuze voor een aantrekkelijke roepnaam zal ook een logo en huisstijl worden ontwikkeld. Samen met de website zal dit ervoor zorgen dat de deuren van het VCHB alleszins al digitaal zullen opengaan nog dit jaar.

De heer Paul Delva: Ik heb enkele bijkomende vragen. Als ik het goed begrepen heb, is in de beleidsbrief een plafond van 3,6 miljoen euro vastgelegd voor de VGC, en zullen onvoorziene extra kosten integraal worden gedragen door de Vlaamse Gemeenschap.

Minister Bert Anciaux: Voor alle duidelijkheid: de plafonnering geldt voor alle twee. Er zijn natuurlijk jammer genoeg altijd onvoorziene kosten. Die neemt de Vlaamse Gemeenschap op zich.

De heer Paul Delva: U hebt duidelijk gemaakt wat in het budget van 10,6 miljoen euro zit en wat niet. Een van de elementen die er niet inzitten is de restauratie van de gevel. Hebt u enig idee van de grootte van dat bedrag?

Minister Bert Anciaux: Neen.

De heer Paul Delva: Hoeveel bedragen de werkmiddelen?

Minister Bert Anciaux: De werkmiddelen waar we mee starten en nog twee jaar mee voortwerken, zijn gebaseerd op de huidige werkmiddelen van OPB en HOB.

De heer Paul Delva: Mijnheer de minister, u zei in uw antwoord dat het bedrag van de werkmiddelen dat zal worden aangewend, afhangt van de al of niet gewenste uitbreiding van de taken van het communicatiehuis. U vertrekt vanuit OPB en HOB. Dat is het minimum dat het communicatiehuis zal moeten doen, maar er kan een uitbreiding van het takenpakket komen.

Minister Bert Anciaux: Op dit ogenblik hebben de twee partners en de stuurgroep in een takenpakket voorzien, waarin de integratie van die taken al gerealiseerd is. Op zich geeft de integratie van die taken van OPB en HOB al een forse meerwaarde, en ook bijkomende mogelijkheden. Met dat volume vertrekken we. De vraag naar bijkomende middelen zal moeten worden verantwoord.

De heer Paul Delva: Momenteel is er nog geen exact beeld op het takenpakket dat het VCHB op zich zal nemen?

Minister Bert Anciaux: Jawel, maar het wordt verder verfijnd. Men is al vergoederd in het bepalen van de

taken van het communicatiehuis. We hebben dat trouwens ook al voorzien in de samenwerkingsovereenkomst die door de Vlaamse Gemeenschap en het College van de Vlaamse Gemeenschapcommissie is afgesproken.

De heer Paul Delva: Mijnheer de minister, ik heb uw antwoord over het eenheidsstatuut van het personeel en de eventuele personeelsuitbreiding niet opgevangen.

Minister Bert Anciaux: Over het eenheidsstatuut zijn er toch al enkele vergaderingen met de vakbond geweest. Het minimum minimum dat is afgesproken, is dat iedereen zijn statuut kan behouden. Dat is ook mogelijk binnen het EVA. De rechten die iemand heeft opgebouwd, worden minstens behouden.

De personeelsomvang zit in de personeelsmatrix. Men vertrekt van het huidig aantal personeelsleden. De operationalisering zal gebeuren in 2011. We zijn bezig met het maken van die personeelsmatrix en we willen die ook verfijnen, en nagaan of er al dan niet personeel bijkomt. Ik verwijs naar wat ik net zei over bijkomende middelen. Er zal moeten worden verantwoord waarvoor ze worden aangewend.

Voor het personeel is dat hetzelfde. Ik ga niet uit van een inkrimping, helemaal niet. Het personeel dat er nu is, zal volwaardig kunnen worden geïntegreerd in het VCHB. Individueel behouden ze het statuut dat ze hebben opgebouwd.

De heer Paul Delva: U hebt dus nog geen zicht op een eenheidsstatuut.

Mijnheer de minister, inzake het samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap over cultuurcommunicatie kan ik me terugvinden in uw antwoord. Ik hoop dat het communicatiehuis volwaardig meertalig zal kunnen communiceren. Dat is niet altijd evident.

Ik hoop dat de naam een originele roepnaam wordt, maar die niet te ver afstaat van het takenpakket van het communicatiehuis. Soms heb ik de indruk dat we zo origineel willen zijn dat het onduidelijk wordt voor de gebruiker en bezoeker waarover het gaat. Ik hoop dat het een naam is die zegt wat het is.

Minister Bert Anciaux: Akkoord.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Dit dossier is nogal complex. Ik heb de indruk dat de Vlaamse Gemeenschap de hoofdmoot van heel dat project op zich neemt.

Minister Bert Anciaux: Oorspronkelijk was het ook een uitdrukkelijke vraag van de VGC om het gebouw over te nemen. Dat alleen al is een stevig engagement.

Mevrouw Greet Van Linter: Wat is de concrete inbreng van de VGC, zowel financieel als praktisch? Loopt die samenwerking zoals het moet? Ik heb begrepen dat er wat problemen waren met collegelid Smet, maar vermits u nu deel uitmaakt van dezelfde partij, vermoed ik dat die plooiën zijn gladgestreken.

Minister Bert Anciaux: Dat vermoedt u juist.

We hebben al een bespreking gehad over het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC, waar gedetailleerd instaat dat het gaat over een derde van de raad van bestuur, dat 3,6 miljoen euro gaat naar de verbouwingkosten enzovoort.

Mevrouw Greet Van Linter: En dat loopt allemaal?

Minister Bert Anciaux: Dat loopt allemaal.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de samenwerking met de Franse Gemeenschap in het licht van de anti-Vlaamse opstelling van de Franse Gemeenschap

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mevrouw de voorzitter, het verwondert me een beetje dat de vraag in deze commissie aan bod komt, want ze heeft niet zozeer te maken met de situatie in Brussel of in de Vlaamse Rand, dan wel met het cultureel samenwerkingsakkoord waarvan de minister tijdens zijn twee ambtstermijnen luidop droomt en waarover ik hem in die periode een aantal keren heb ondervraagd en geïnterpelleerd. De laatste keer was dat op 29 mei van vorig jaar in de commissie voor Cultuur. Onrechtstreeks heeft het natuurlijk wel iets te maken met de Vlaamse Rand, met name de voortdurende onwettelijke acties van de Franstaligen daar.

U weet, mijnheer de minister, dat ik juist daarom altijd als voorafgaande voorwaarde voor een cultureel samenwerkingsakkoord heb gesteld dat de Franse Gemeenschap voorafgaandelijk de taalhomogeniteit in Vlaanderen en de integriteit van ons grondgebied moest respecteren. In het parlement zijn daarover trouwens al bij herhaling moties en resoluties goedgekeurd. Als ik het goed voor heb, was de laatste nog van 29 januari 2007. U hebt dat nooit echt betwist, maar uw stelling is altijd geweest dat, als we de hand maar ver genoeg uitsteken, het begrip bij de Franstaligen wel zal groeien en de vijandigheid zal verdwijnen. Vorig jaar maakte u

zichzelf nog sterk dat er mogelijk beweging in het Brussel-Halle-Vilvoorde-dossier zou kunnen komen, mocht er zo een cultureel akkoord tot stand zijn gekomen.

Ik had een beetje gehoopt dat het de jongste jaren en zeker de jongste maanden voor u, de geboren optimist, zou zijn gaan dagen dat de Franstaligen in dit land een vorm van haat en misprijzen koesteren ten aanzien van Vlaanderen, alleszins een gevoel dat niet meer rationeel is. Dat vertaalt zich in het geregeld blokkeren van democratisch getroffen beslissingen. Ik denk onder meer aan Brussel-Halle-Vilvoorde, aan het decreet dat wij hebben goedgekeurd in verband met het faciliteitenonderwijs en dat nu de lange weg van opeenvolgende belangenconflicten moet volgen, aan het verhinderen dat Vlaanderen meer autonomie zou krijgen. De jongste maanden geven ze ook de indruk dat ze zelfs de economische welvaart van Vlaanderen op een of andere manier willen tegenwerken.

Ik kan nog enigszins begrijpen dat u vorig jaar 500.000 euro reserveerde voor de ondersteuning van projecten en initiatieven waar beide gemeenschappen elkaar ontmoeten. Het is geen wereldschokkend bedrag, er zijn ook geen initiatieven mee gemoeid: een expo in het Paleis voor Schone Kunsten, een subsidie aan Music Fund, een samenwerking tussen koren aan beide zijden van de taalgrens. Ik bouw nu voort op het antwoord dat ik op een schriftelijke vraag heb gekregen. Ik vraag me af, gezien de evolutie die we merken in de Franstalige houding ten aanzien van Vlaanderen tijdens het afgelopen jaar, of dat allemaal nog wel opportuun is.

Mijnheer de minister, hebt u al een zicht op de uitgaven waarin er dit jaar is voorzien en de projecten en initiatieven die werden uitgekozen? Ik wil vooral vernemen of u bereid bent om aan de Franse Gemeenschap eindelijk eens een signaal te geven dat die permanente obstructie de samenwerking met Vlaanderen in het gedrang brengt. Ik denk dat een dergelijke ommezwaai meer indruk zou maken dan uw jarenlange poging om tot dat samenwerkingsverdrag te komen.

In uw antwoord op mijn schriftelijke vraag verwijst u naar een formeel afsprakenkader voor de samenwerking tussen de beide gemeenschappen. U zegt dat dat nog niet bestaat. Ik veronderstel dat u daarmee op het fameuze culturele samenwerkingsverdrag alludeert waar u al jaren blijkbaar tevergeefs naar streeft. Aan het einde van deze legislatuur had ik graag eens een overzicht gekregen van de concrete initiatieven die u ter zake tijdens de afgelopen legislatuur heeft genomen en welke besluiten u trekt uit de vaststelling dat het maar niet wil lukken om tot een dergelijk formeel afsprakenkader voor de samenwerking te komen, laat staan tot een echt samenwerkingsverdrag met de Franse Gemeenschap.

Mijnheer de minister, ik heb het boek dat u deze week hebt voorgesteld, nog niet gelezen, maar ik pik uit het

verslag in De Morgen van eergisteren een zinnetje op, namelijk dat u op een gegeven ogenblik dicht bij een verdrag hebt gestaan en dat de Franse Gemeenschap dat decretaal wilde vastleggen maar dat dat niet ging omdat bepaalde partijen in de meerderheid dat wilden koppelen aan een verklaring over de Rand. Ik neem aan dat bedoeld wordt: de partijen in de meerderheid van de Vlaamse Regering. Ik vraag me af of het niet logisch is dat bepaalde partijen in de meerderheid dat effectief willen koppelen aan zo een verklaring, gezien eerdere resoluties die in het Vlaams Parlement zijn goedgekeurd. U zegt dat bepaalde partijen in de meerderheid dat wilden koppelen aan een verklaring over de Rand; u niet misschien? Dat lijkt te blijken uit dat artikel in de krant. (*Opmerkingen*)

Minister Bert Anciaux: Wees er maar zeker van, ik verander niet meer. Ze zullen me moeten nemen zoals ik ben.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Wat bedoelt u: veranderen van partij?

Minister Bert Anciaux: Dat ook niet meer. Een keer. Ik ga ervan uit dat de heer Demesmaeker zich niet beschouwt als iemand die is overgestapt naar een andere partij. Tot een maand geleden ik ook niet. Nu wel. Het is de eerste keer dat ik van partij verander. Wees gerust, ik zal niet van gedacht veranderen.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Ik zou wel graag een bevestiging krijgen.

Minister Bert Anciaux: U zult ze krijgen. Alleen over de techniek om dat wederzijds respect te bereiken verschillen we van mening. Ik ga ervan uit dat een dergelijk samenwerkingsakkoord wel positieve gevolgen kan hebben. Uiteindelijk is een samenwerkingsakkoord één zaak. De Vlaamse Gemeenschap kan binnen de Franse Gemeenschap tal van initiatieven nemen, op voorwaarde dat de Franse Gemeenschap het daarmee eens is. Omgekeerd geldt hetzelfde. De Franse Gemeenschap kan binnen de Vlaamse Gemeenschap tal van initiatieven nemen, op voorwaarde dat de Vlaamse Gemeenschap het daarmee eens is. Dat zou een heel goede zaak zijn.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Maar daarvoor hebt u een cultureel samenwerkingsakkoord nodig. U geeft alleszins de indruk dat u bereid bent om meteen een dergelijk akkoord af te sluiten, maar dat u binnen de meerderheid wordt tegengewerkt. Ik zou graag weten hoe het nu zit. U bent nu twee termijnen minister van Cultuur. Ik heb u steeds horen zeggen dat u een dergelijk samenwerkingsakkoord wilt afsluiten. Aan het einde van deze legislatuur is dat er niet. Hoe komt dat? Geef eens een overzicht van wat er gebeurd is. Waar staan we aan het eind van deze legislatuur?

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, u was niet aan het luisteren toen een cruciale zin werd uitgesproken door de heer Van Nieuwenhuysen. Ik had hem ook geattendeerd op deze zin. Het gaat om het verslag van de boekvoorstelling in de Beursschouwburg.

“In de afsluitende discussie vertelde Anciaux dat hij ooit dicht bij een samenwerking stond met de Franstalige gemeenschap. Maar die wou dat akkoord per decreet vastleggen. ‘En dat ging niet want bepaalde partijen in de meerderheid wilden dat koppelen aan een verklaring over de rand.’” U moet daar duidelijk over zijn, want dat is cruciaal voor ons.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Dat laatste is natuurlijk geen reden om erg duidelijk te zijn. Maar u kent me. Ik zal dat wel zijn.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, binnen het kader van de specifieke kredieten voor internationale samenwerking Cultuur en Jeugd zijn er twee basisallocaties voor samenwerking met de Franse Gemeenschap, namelijk programma HC 12.30 – 200.000 euro – en HC 33.30 – 300.000 euro. Daarvoor zijn er momenteel in 2009 volgende uitgaven: 150.000 euro voor subsidiëring van de Vlaamse programmatie in Bozar; 120.000 euro voor de subsidiëring van VRO/VRK-Brussels Philharmonic voor huisvesting en ontsluiting van het archief van de ex-BRT/RTB; 20.000 euro voor subsidiëring van het project ‘Samen-Ensemble’, een coproductie van Koor & Stem en het Festival van Vlaanderen – koormuziek op de taalgrens. Er is dan nog een restbedrag van 210.000 euro, waar momenteel nog geen projecten op verrekend worden.

Het is en blijft mijn stellige overtuiging dat een samenwerking met onze naaste buur, namelijk de Franse Gemeenschap, van groot maatschappelijk en politiek belang is. Zoals ook uit uw vraagstelling blijkt, en ook door wat zich recent in de media manifesteerde, zoals de commotie inzake het supportersgezang, lijken de beide gemeenschappen niet meteen naar elkaar toe te groeien. Ik betreur dat, want ik voel mij als Vlaming voldoende zelfbewust om met een open en zelfs uitnodigende blik de Franse Gemeenschap te benaderen. Ik heb al vaak gezegd dat de toekomst van dit land enkel bestaat in een samenwerking tussen de gemeenschappen.

Bij mijn contacten met zowel een aantal ministers binnen de Franse Gemeenschapsregering als bij Franstalige cultuur- en jeugdactoren en individuen voel ik een grote nood aan meer, betere en ook gestructureerde samenwerking met Vlaanderen. De Franse Gemeenschap kijkt met bewondering naar wat zich in Vlaanderen binnen de cultuur- en jeugdsectoren afspeelt. En omgekeerd geldt hetzelfde. Ik word heel regelmatig aangesproken door Vlamingen die me vragen om de rijkdom van en in de

Franse Gemeenschap te mogen ontdekken. Er zijn, gelukkig maar, ook vele ontmoetingen en echte, hechte samenwerkingsverbanden. Daarom blijft een structureel en formeel akkoord over cultuur-, jeugd- en sport-samenwerking prioritair.

Zoals ik al eerder aankondigde, sta ik klaar om mijn verantwoordelijkheid als minister op te nemen en me persoonlijk te engageren. Ik verwijs hierbij ook naar mijn antwoord op uw volgende vraag. Het signaal dat ik momenteel wil geven, klinkt dan ook duidelijk: ik wil graag, snel en concreet een formele samenwerking tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap op het vlak van Cultuur, Jeugd en Sport.

De voorbije twee jaren – 2007 en 2008 – hebben we regelmatig overleg gepleegd met de collega’s van de Franse Gemeenschap over het formaliseren van onze samenwerking. Ik heb zelf gezorgd voor een tekst die ik als ‘samenwerkingsprotocol’ wilde ondertekenen. Diverse malen is mij door medewerkers van minister Laanan gemeld dat hierover een inhoudelijk akkoord was. Dat geldt trouwens ook voor Sport en voor Jeugd. De essentie van dit protocol was dat beide gemeenschappen een gemeenschappelijk programma zouden opstellen, waarin ze, mits wederzijds akkoord, een aantal samenwerkingsprojecten zouden opzetten, de eigen cultuur-, jeugd- en sportactoren extra zouden stimuleren om samen te werken en in de andere gemeenschap activiteiten te ontwikkelen, om ook zelf – mits uitdrukkelijk gemeenschappelijk akkoord – concrete initiatieven in de andere gemeenschap te ondersteunen en te werken aan gezamenlijke standpunten met betrekking tot cultuur-, jeugd- en sportmateries die op het federale of internationale niveau worden behandeld. Dit protocol zou een eerste stap kunnen en moeten zijn op weg naar een formeel cultureel samenwerkingsakkoord. De toepassing van dit protocol zou vertrouwen scheppen. De samenwerkingspraktijk zou meteen ook de nood van meer duurzaamheid en een formalisering via een ‘verdrag’ bewijzen.

Op verschillende momenten waren we beiden als minister klaar om dat protocol te ondertekenen. Ooit waren datum, uur en plaats voor een gezamenlijke ondertekening bepaald. Mijnheer Van Nieuwenhuysen, ik ga er dan ook van uit dat het terecht is als ik zeg dat ik ooit heel dicht stond bij een dergelijk ‘protocol’. Er was een akkoord over een tekst. Maar ook toen ontving ik op het laatste moment een signaal van terughoudendheid. Meestal werden deze signalen gekoppeld aan een opstoot van communautaire spanning, en die manifesteerden zich de voorbije maanden, en eigenlijk ook jaren, in overvloedige mate.

Het voorbije najaar kreeg ik de vraag om het spoor van een ‘protocol’ te verlaten en terug te opteren voor een echt ‘cultureel samenwerkingsakkoord’. Ik heb daarom

heel recent zowel minister Laanan als minister-president Demotte een brief gestuurd om hen voor te stellen een concrete kalender en dito werkplan op te stellen, waarbij ook de administraties betrokken zouden worden. De bedoeling is een voorstel te formuleren dat na goedkeuring van de twee gemeenschapsregeringen aan het parlement zou worden voorgelegd. Ik heb tot op heden geen antwoord op deze brief ontvangen.

Mijnheer Arckens, ik denk dat deze stap het beste resultaat zou hebben gehad. In de meerderheid leefden er tot voor kort andere standpunten over een decreet. Men wou eerst een verklaring over de Rand. Die verklaring zag ik geïsoleerd niet haalbaar vanuit de andere zijde. Ik heb daar vanzelfsprekend naar gevraagd. Het is ook logisch dat dit het antwoord is dat ik heb gegeven. Ik stond er heel dicht bij, maar het feit dat men vroeg om het via parlementaire weg te behandelen, sloot uit dat het de goedkeuring van onze meerderheid kon krijgen, zolang er geen verklaring was over de Vlaamse Rand.

Mijn standpunt was dat er binnen het protocol dat ik had gemaakt, sowieso een verklaring stond van respect voor de eigen autonomie. Dit werd ook vertaald in de afspraak dat er alleen maar activiteiten konden worden georganiseerd mits goedkeuring van de Vlaamse Gemeenschap als het het grondgebied van de Vlaamse Gemeenschap of althans het Vlaamse Gewest betrof, want in Brussel kan de Franse Gemeenschap dat ook zonder goedkeuring, en andersom wat het eentalig Franstalig gebied betreft voor de Vlaamse Gemeenschap. Dat is de heel eenvoudige reden.

Wil dit zeggen dat ik slechts een halve Vlaming ben als het over de Rand gaat? Dat zou een verkeerde conclusie zijn. Ik denk wel dat we vanuit een grote volwassenheid – en ik denk dat de Vlaamse Gemeenschap steeds meer volwassen wordt – ook de durf moeten hebben om een minderhedenbeleid te voeren voor de Franstaligen in Vlaanderen. Dit kan alleen maar binnen een groter concept en binnen een groter afsprakenkader in de toekomst. Het is belangrijk dat, als er nog een of andere vorm van samenwerking kan bestaan in dit land, waar ik voorstander van ben, dit alleen maar kan op basis van wederzijds respect. Wederzijds respect wil zeggen dat je niet van alles doet achter de rug van de andere om te koeioneren. Dat is nogal vanzelfsprekend.

Het is dus zo afgesproken omdat de Franstaligen op dat moment zeiden dat ze het via parlementaire weg wilden. En daarvoor was er geen eensgezindheid binnen de huidige Vlaamse meerderheid.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister, het is duidelijk dat er deze legislatuur geen cultureel samenwerkingsakkoord of zelfs maar een protocol komt met de Franse Gemeenschap.

Ik denk dat u gelijk hebt als u zegt dat samenwerking, met wie dan ook, van groot maatschappelijk belang is, maar dat het moet gebeuren vanuit een wederzijds respect. Het feit dat de Franstaligen in de loop van de jaren de integriteit van ons territorium zijn blijven aanvechten en initiatieven zijn blijven ontwikkelen, niet alleen in de Vlaamse Rand maar ook bijvoorbeeld in Voeren, geeft aan dat het wederzijds respect er niet is.

Minister Bert Anciaux: Ik denk soms dat het in bijvoorbeeld culturele kringen gemakkelijker kan groeien en dat dit dan een duw kan geven aan de politiek.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Daarin verschillen we van mening. Ik geloof niet in de goodwill van de Franstaligen.

Wat het wederzijds respect betreft, hebt u verwezen naar onder meer de spreekkoren die er tegenwoordig te horen zijn, ook in Vlaanderen. Men oogst natuurlijk wat men zaait. Vlamingen lezen ook kranten, luisteren ook naar het nieuws, vernemen ook wat er allemaal gebeurt, nemen kennis van de pogingen van bepaalde Franstalige politici om zelfs ons economisch weefsel te ondermijnen. Dan krijg je natuurlijk zulke reacties en kom je in situaties terecht waar het moeilijker dan ooit wordt om tot akkoorden te komen.

Voor ons is het duidelijk dat als we tot een cultureel samenwerkingsakkoord willen komen – en ik herhaal dat we daar voorstander van zijn –, er duidelijk moet worden gestipuleerd dat iedere vorm van samenwerking onder dat akkoord moet vallen en dat de territoriale integriteit moet worden gewaarborgd.

Minister Bert Anciaux: Ik had dat zo vertaald. Elke vorm van samenwerking moet daaronder vallen. Dus moet men op de hoogte zijn en goedkeuring hebben gegeven en niet in de duik intussen elkaar bedriegen. Voor mij is dat een andere formulering dan een geïsoleerde formulering over de Vlaamse Rand.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaecker tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de taaltoestand in de Brusselse ziekenhuizen

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de toepassing van de taalwetten in de Brusselse openbare ziekenhuizen en openbare diensten

De voorzitter: De heer Demesmaecker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, we hebben het hier al over wederzijds respect gehad. Als ik u een staaltje van gebrek aan wederzijds respect mag geven, dan is het wel dit item waar ik voor de zoveelste keer vragen over stel, namelijk de toestand in de Brusselse ziekenhuizen.

Ik geef u een zeer schrijnend voorbeeld van iemand die opgenomen werd in het ziekenhuis 2 Alice. Ze is er op een schandalige manier behandeld en is ermee naar buiten gekomen. Het is een van de weinige gevallen dat aan de oppervlakte komt. Niet dat er geen andere gevallen zijn, maar ik heb de ervaring dat heel wat Vlamingen dit voor zich houden en een lijdzame houding aannemen. Hier gaat het gelukkig om een mondige mevrouw die de moed heeft gehad om er een klachtenbrief over te schrijven en ermee naar buiten te komen. Er zijn natuurlijk veel andere mensen die niet zo mondig zijn en van wie we het niet weten.

Op 1 oktober 2002 dienden parlementsleden en mandatarissen uit Brussel een petitie in bij de Raad van Europa over het recht op gezondheid van Nederlandstaligen in Brussel. Twee Europese rapporteurs maanden de Belgische politiek aan tot een onmiddellijk ingrijpen. Zeven jaar na de petitie is er in de praktijk amper iets veranderd, zo blijkt uit deze getuigenis.

Een Vlaamse dame uit Sint-Genesius-Rode kon in het ziekenhuis 2 Alice van Ukkel niet worden geholpen in het Nederlands. Ze deed haar verhaal afgelopen zondag in Het Nieuwsblad. "De eerste verpleegster antwoordde op mijn 'goeiemorgen' meteen dat ze alleen Frans sprak. Vervolgens kreeg ik een infuus van een tweede verpleegster die zei dat ze als buitenlandse zeker geen Nederlands kende. En een derde verpleegkundige sprak me gewoon helemaal niet meer aan".

– *De heer Erik Arckens treedt als waarnemend voorzitter op.*

Problematisch werd het pas toen ze uit narcose ontwaakte. "Ik voelde me bereslecht door een narcoseshock. Ik rilde over mijn hele lijf en moest braken. Ik zag het personeel en besefte dat ik Frans moest praten, maar ik voelde me zo slecht en had zo'n erge pijn dat het niet evident was om na te denken en om te weten dat braken in het Frans vomir is".

Uiteindelijk kreeg ze een bakje toegestopt. Maar toen ze achteraf in het Nederlands vroeg om haar mond af te vegen, dacht de verpleegkundige dat ze het te warm had en nam die een warmtedeken weg. "Ik wond me op en voelde me nog slechter", zegt de vrouw.

Nadien heeft ze een klachtenbrief geschreven, en ze heeft daar ook antwoord op gekregen. "En die brief heeft me nog het meest geschokt", vertelt ze. "Er staat geen woord van excuses in. Meer zelfs: ik werd verzorgd

door gekwalificeerd personeel, schrijven ze, want het kon mij te woord staan in het Frans en het Engels! Alsof in België zes miljoen Engelsen wonen en geen zes miljoen Vlamingen."

Ik ga de brief die de vrouw gekregen heeft in antwoord op haar klacht, even voorlezen. "We hebben uw evaluatieformulier goed ontvangen. Dientengevolge hebben wij uw medisch dossier nagekeken en de directie Nursing gevraagd om een onderzoek in te stellen. Bijgevolg kunnen wij u het volgende berichten. Zoals in alle ziekenhuizen van dit land is er een grote turn-over bij het verzorgingspersoneel. Daarenboven is er een gebrek aan verpleegsters. Om het hoofd aan deze situatie te kunnen bieden, wordt een beroep gedaan op hooggekwalificeerd personeel. In uw geval: u werd verzorgd door een gekwalificeerde persoon die u perfect te woord kon staan in het Frans en het Engels. Trouwens, het is altijd mogelijk om een Nederlandstalig personeelslid te roepen, mocht dit nodig zijn. Wij willen u erop wijzen dat wij taalcurssussen aanbieden aan ons personeel en dat tweetaligheid een voorwaarde is om bij ons aangeworven te worden." Dat is dan de tweetaligheid Frans-Engels, blijkbaar.

De brief luidt verder: "Wij stellen vast dat u uitstekende medische zorgen ontvangen hebt. Wij bedanken u trouwens voor de lofuitingen die wij hierover van u mochten ontvangen. Wat uw opvolging betreft: zo u deze uitsluitend in het Nederlands wenst, raden wij u aan om u te laten opvolgen in bijvoorbeeld Halle. Problemen zoals deze die hierboven opgesomd werden en die voortkomen uit het samenvloeien van omstandigheden, brengen met zich mee dat men u op dit vlak geen enkele garantie kan bieden in om het even welk ziekenhuis. Het is misschien meer aangewezen dat u zich tot de bevoegde minister richt met uw indrukken, in plaats van naar de pers te stappen, die al op de hoogte is van de omstandigheden in dewelke de ziekenhuizen zich geplaatst zien."

Ik vind dit een schandalig antwoord. Dit is absoluut niet wat van een bicommunautair ziekenhuis mag en moet verwacht worden.

De ziekenhuizen vormen een specifiek geval in de discussie over taalwetten. De Grondwet zegt dat men het taalgebruik enkel kan opleggen aan openbare besturen en instellingen. Dus kan men bijvoorbeeld artsen of verplegers niet opleggen om Nederlands te spreken.

Mijnheer de minister, deze problematiek kwam de laatste keer ter sprake op 6 november jongstleden, bij de behandeling van mijn vraag om uitleg over het Taalrapport 2007 van de vicegouverneur van Brussel. U zei toen: "Ik wil opnieuw verwijzen naar het Vlaamse regeerakkoord en blijf formeel bij mijn eerdere uitspraken: ik

houd vast aan de toepassing van de taalwetgeving, met de tweetaligheid van ambtenaren en niet de tweetaligheid van de dienst. Het afdwingen van de tweetaligheid van de ambtenaren is momenteel ondermaats en blijft een prioriteit. Dit werd zowel bevestigd in het regeerakkoord als in de beleidsnota en de beleidsbrieven over Brussel.”

U hebt altijd getracht om het algemene probleem van de tweetaligheid en het gebrek aan tweetaligheid aan te kaarten op het Overlegcomité, waar het werd doorverwezen naar de communautaire dialoog. Ik citeer uit een van uw vorige antwoorden: “Ik heb ook steeds de weg van het Overlegcomité bewandeld. Het is dus meer dan alleen maar aanklaarten in deze commissie. We hebben dat tot drie keer toe op het Overlegcomité behandeld. De laatste keer heeft het Overlegcomité, zonder mijn goedkeuring, geconcludeerd dat het een punt was om te bespreken op de communautaire dialoog die zou worden opgestart.

Ondertussen is er wel een gemeenschapsdialoog opgestart. Ik mag niet uit de biecht klappen, maar ik heb dit vanzelfsprekend al ter sprake gebracht. Als lid van de Vlaamse delegatie van de gemeenschapsdialoog zal ik het punt zeker op de agenda blijven plaatsen, volledig in lijn met het Vlaamse regeerakkoord.”

Die dialoog is ondertussen dood en begraven. Hoe vaak is dit op de dialoog aangekaart, en met welke resultaten? Is ook het specifieke probleem van de Brusselse ziekenhuizen daar aangekaart? Via welke kanalen zult u dit verder aanklaarten nu de dialoog is stopgezet en het Overlegcomité duidelijk geen oplossingen oplevert?

De brief van de ziekenhuisdirectie heeft het over een gebrek aan verpleegkundigen. Dat is inderdaad nog steeds een knelpuntberoep. Hoe stimuleert u Vlaamse verpleegkundigen en artsen om in Brussel te gaan werken?

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Geert Van Linter: Mijnheer de minister, mijn vraag gaat over de toepassing van de taalwetten in de Brusselse openbare ziekenhuizen en openbare diensten. Volgens de taalwetten moet een patiënt in de Brusselse openbare ziekenhuizen zowel in het Nederlands als in het Frans terecht kunnen. Kandidaat-werknemers moeten voor hun benoeming over het gepaste taalbrevet beschikken, waaruit hun tweetaligheid blijkt. De Brusselse IRIS-ziekenhuizen lappen dat al een aantal jaren aan hun laars, net als de Brusselse gemeentebesturen. Bovendien weigert de Brusselse regering systematisch om tussen te komen in dit dossier.

Bij de oprichting van de IRIS-koepel werd overigens verzuimd om het wettelijke toezicht van de vicegouverneur in te schrijven in de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. De tweetaligheid van het personeel kon dus niet meer worden gecontroleerd en

gegevens over de individuele tweetaligheid van het personeel werden door de IRIS-koepel uiteraard niet vrijgegeven.

Het Vlaams Komitee Brussel (VKB) trok naar de Raad van State, en die sprak zich in arrest 189.339 uit in het voordeel van het VKB: “De Brusselse IRIS-ziekenhuizen moeten voortaan het VKB en andere belanghebbenden die hierom verzoeken inzage geven in de benoemingen en de taalattesten die daarbij horen.”

Het gebrek aan tweetaligheid in de Brusselse openbare instellingen en het niet toepassen van de taalwet waren reeds meermaals onderwerp van discussie in deze commissie. Ik verwijs bijvoorbeeld naar de vraag van de heer Demesmaeker van een paar minuten geleden. Ik zeg ook al jaren dat alle financiële middelen vanuit Vlaanderen om het tij te keren, druppels op een hete plaat zijn: de realiteit is en blijft anders. Die lessen helpen niet zolang het personeel geen respect heeft.

U haalt in dit dossier vaak en graag de Europa Ziekenhuizen aan, als voorbeeld van taallessen en zo meer.

Minister Bert Ancliaux: Die Europa Ziekenhuizen zijn geen bicommunautaire ziekenhuizen. Maar daar is het wel beter, ja.

Mevrouw Geert Van Linter: Ik wil in elk geval even inpikken op dat respect en op de vraag van de heer Demesmaeker. De Europa Ziekenhuizen – en dat weet ik van mensen die daar werken – leveren wel degelijk inspanningen. Het is dan altijd weer jammer dat iemand met een slecht karakter of met gebrek aan respect zulke toestanden creëert, die dan weer de pers halen. Dat is nadelig voor diegene die wel van goede wil zijn. Als er geen goede wil is, mag u doen wat u wilt, mijnheer de minister.

De heer Demesmaeker heeft al verwezen naar uw antwoord in de commissievergadering van 6 november 2008 over het Overlegcomité en de gemeenschapsdialoog. Ik heb van bij het begin gezegd dat ik er niet in geloofde en dat de zaak van het ene forum via de volgende koelkast wel in de doofpot terecht zou komen. En ik heb gelijk gekregen: op 16 februari is de gemeenschapsdialoog opgeblazen.

Mijnheer de minister, welke initiatieven hebt u genomen om de problematiek van het toepassen van de taalwetten opnieuw aan te kaarten bij de bevoegde overheden? Op welke manier gaat u het arrest van de Raad van State gebruiken om de toepassing van de taalwet af te dwingen? Bent u bereid het VKB praktisch en financieel te ondersteunen bij het voeren van verdere procedures in deze zaak? Ik denk daarbij aan het steunpunt Taalwetwijzer. U hebt hier bij de bespreking van de beleidsbrief verklaard dat u er voorstander

van bent om die dienst verder uit te bouwen, zeker voor de juridische begeleiding van klachten.

Ik sluit me aan bij de derde vraag van de heer Demesmaeker, in verband met de verpleegkundigen. Het verschil in wedde van een verpleegkundige in Vlaanderen en een in Brussel is niet min. Verpleegkundigen hebben de luxe dat zij kunnen kiezen. Zij vinden overal werk. Dus moeten ze maar de 'verkeerde' keuze maken door in de Nederlandsonvriendelijke ziekenhuizen in Brussel te gaan werken voor ettelijke euro's minder per maand dan in Vlaanderen. Hoe denkt u daaraan te kunnen verhelpen? Kunt u dat met een compensatie oplossen? Het is een duidelijk knelpunt.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Ik zit zelf in de raad van bestuur van het IRIS-ziekenhuis Zuid. Ik neem daar mijn verantwoordelijkheid. Het is niet altijd een evidente functie. Het vraagt de nodige moed om op te komen voor je rechten. Ik heb het geluk om bestuurder te zijn van een IRIS-ziekenhuis, Bracops in Anderlecht, dat goed tweetalig is. Het kan een voorbeeldziekenhuis zijn. Tegelijkertijd moet er een grote waakzaamheid zijn dat de situatie niet omkeert. Ik kan u verzekeren dat ik daar elke keer over tussenkom.

Ik vind de verontwaardiging over de brief die de heer Demesmaeker citeerde, terecht. Alleen vind ik dat we als Vlamingen ook onze verantwoordelijkheid moeten leren opnemen waar we kunnen. We moeten binnen de gemeentes die aandeelhouders zijn van de ziekenhuizen de functies in de raden van bestuur meer effectief opeisen. En we moeten in die functies meer onze verantwoordelijkheid opnemen. Niet iedereen die daar zit, is op dezelfde manier actief. Men weet hoe dat gaat met politici die mandaten krijgen.

Ik heb het initiatief genomen binnen de raad van bestuur van de IRIS-ziekenhuizen om bij elke benoeming de informatie te vragen over de tweetaligheid van de persoon. Dat lijkt een evidentie, maar dat is het niet. Het staat niet op de informatie die we in de raad van bestuur krijgen. Ik heb hetzelfde gevraagd voor het overzicht dat ons driemaandelijks gegeven wordt over de verschuivingen in het personeelsbestand. Ik vind het belangrijk om te kijken tot welke taal de mensen behoren en of ze een Selorattest hebben. Ik heb een brief gekregen van de voorzitter van de IRIS-ziekenhuizen waarin hij zegt dat hij die informatie nog niet kan verschaffen omdat hij de instructies van de IRIS-koepel afwacht. Ik zal de ondervoorzitter van de IRIS-koepel daarop aanspreken. Ik vermoed dat het een gevolg is van het arrest over de klacht van het VKB. Ik volg dat verder op.

Ik wil de politici die in structuren zitten waar ze een verschil kunnen maken, oproepen om dat ook te doen.

Het is te gemakkelijk om de minister vragen te stellen, maar als partij binnen die structuren je verantwoordelijkheid niet op te nemen. Ik bedoel zowel de gemeentes als de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: De kern van de vraag is het gebrek aan Nederlandstalige verpleegkundigen in Brussel. Daarover hebben we het hier al enkele keren gehad. Ik weet dat er inspanningen gebeuren vanuit Vlaanderen en vanuit de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Daar moeten we verder over praten. Dat is niet opgelost. Het zal de komende jaren ook moeilijk opgelost geraken. We moeten er blijven aan werken.

Door de bank genomen doen de Europa Ziekenhuizen net wel hun best om mensen in het Nederlands te ontvangen. Ik spreek uit eigen ervaring, want ik woon daar in de buurt. De directie levert inspanningen om het personeel tweetalig te maken en om tweetalig personeel te zoeken. Ik spreek me niet uit over dit concrete geval, maar in de Europa Ziekenhuizen worden Nederlandstaligen waarschijnlijk beter bediend dan in andere ziekenhuizen in Brussel.

De voorzitter: Mijnheer Demesmaeker, de minister en ik vragen ons af wat er in de brief bedoeld wordt met 'turn-over'? Het verloop? Goed.

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik heb geen bevoegdheid in het afdwingen van de taalwetgeving, noch bevoegdheid over de voorgedij van de bicommunautaire ziekenhuizen. We kunnen hier zoeken naar middelen om druk uit te oefenen, om initiatieven te nemen zoals taallessen of om ervoor te zorgen dat er Nederlandstaligen willen wonen in Brussel. Maar het strikte afdwingen van de taalwetgeving is spijtig genoeg nog altijd niet de bevoegdheid van de gemeenschappen. Ik ben er niet tegen dat die bevoegdheid naar de gemeenschappen zou gaan, laat dat duidelijk zijn.

De wettelijke en feitelijke problematiek van de taaltoestand in de Brusselse ziekenhuizen is voldoende bekend. Volgens de gecoördineerde taalwetten zijn alleen openbare ziekenhuizen verplicht tweetalig. Universitaire en privéziekenhuizen, zoals het Sint-Elisabethziekenhuis, waarnaar de heer Demesmaeker verwijst, zijn dit niet. Alleen in hun spoeddiensten is tweetaligheid afdwingbaar. Ik ben het eens met de opmerkingen over de Europa Ziekenhuizen.

Mevrouw Van Linter verwijst naar de IRIS-ziekenhuizen. Het klopt dat door de aparte juridische entiteit van de IRIS-koepel, los van het plaatselijke OCMW, de beslissingen tot aanstelling en benoeming

niet meer worden bekendgemaakt aan de vicegouverneur. De controle op de naleving van de taalwetgeving is rechtstreeks bij de GGC komen te liggen.

Om fundamenteel te verhelpen aan de problematiek is een aanvulling van de taalwetten nodig. Mijn standpunt is nog steeds dat privéziekenhuizen belast zijn met een opdracht die de grenzen van een privébedrijf te buiten gaat, zeker als het gaat over spoeddiensten. Spoeddiensten zouden onder de taalwet moeten vallen. De taalwet moet van toepassing zijn op de juridische situatie waarbij de overheid bepaalde taken, in het bijzonder de gezondheidszorg, aan een private vereniging overdraagt. Wat geldt voor de ziekenfondsen, moet ook gelden voor de ziekenhuizen.

Ook de IRIS-ziekenhuizen moeten ondubbelzinnig onder de taalwetten vallen. Ze vallen er ook onder, daarover is geen enkele twijfel. Maar dat wordt niet door iedereen als dusdanig beschouwd. De IRIS-ziekenhuizen moeten vanzelfsprekend onderworpen worden aan de gebruikelijke procedures van toezicht. De controle op de naleving van de taalwetgeving moet bovendien scherper worden.

In het kader van de controle is het recente arrest van de Raad van State dat het VKB in het gelijk stelt van groot belang. De IRIS-ziekenhuizen zullen zich verplicht zien om openbaarheid te geven aan hun benoemingen, al vrees ik inderdaad dat hiervoor verder juridische stappen nodig zullen zijn.

Mevrouw Van Linter, u vroeg of ik bereid ben om het VKB praktisch en financieel te ondersteunen bij verdere juridische procedures. Dit behoort niet tot mijn bevoegdheid. Wel heb ik mijn administratie gevraagd om te onderzoeken hoe de Taalwetwijzer vragen om informatie of advies actiever kan opvolgen. Met andere woorden: of de Taalwetwijzer zijn adviesverlenende functie kan uitbreiden tot een vorm van juridische ondersteuning van mensen die effectief klacht willen indienen.

Een versterkte begeleidingsfunctie vind ik opportuun. Een eerste stap daartoe is het uitwerken van een registratie- en opvolgingssysteem. Daarbij zou aan iedereen die met de Taalwetwijzer contact opneemt, systematisch gevraagd worden of er later kan worden bekeken wat zij met de informatie doen: een klacht indienen of niet bijvoorbeeld. De administratie maakt er mij wel attent op dat de uitbouw van de Taalwetwijzer tot een zeer actieve 'bijstandsinstantie' in strijd kan zijn met de Europese dienstenrichtlijn. Er ontstaat op dat moment potentiële concurrentievervalsing ten aanzien van juridische bureaus. Daar ga ik mij niet te veel van aantrekken. Ik kan hier heel formeel zijn: als het VKB een aanvraag tot subsidiëring indient om actie te ondernemen, zal ik daar positief op ingaan. Er moet wel een aanvraag worden gedaan.

De gemeenschapsdialoog is dood en begraven. Ik heb dat platform dus niet meer om mijn eisen te stellen in

verband met de naleving van de taalwetgeving. Mijnheer Demesmaeker, u vroeg of ik dat ter sprake heb gebracht. We zijn niet meer dan vijf keer samengekomen en ik heb dat zeker drie keer aangekaart, zonder resultaat. Er is geen enkel resultaat, op geen enkel gebied. Het zou nogal verwonderlijk zijn dat we op dat vlak wel een doorbraak hadden kunnen forceren. Dat is alleen maar mogelijk in een totaalpakket.

We mogen niet opgeven, ook al is het niet de volle bevoegdheid van de Vlaamse minister. We gaan onderzoeken hoe we verdere naleving kunnen afdwingen. Ik blijf ervan overtuigd dat we ertoe verplicht zullen worden om juridische stappen te ondernemen. Dat is blijkbaar toch een gewoonte aan het worden. Alle andere mogelijkheden zijn intussen uitgeput. Zolang we niet terug aan tafel gaan zitten met de Franstaligen om tot een globaal akkoord te komen, heb ik niet veel andere mogelijkheden. Het zal niet eenvoudig zijn om te bewijzen dat ik de bevoegdheid heb om juridische actie te ondernemen. Misschien moeten we dat via derden doen.

Voor het aantrekken van artsen en verpleegkundigen hebben we altijd een dubbele politiek gevoerd. Enerzijds trachten we de toepassing van de taalwetten af te dwingen, anderzijds stimuleren we de twee- en meertaligheid. Dat doen we met initiatieven als het Huis van het Nederlands en de taalprojecten voor bico-ziekenhuizen. Ik verwijs ook naar de acties van Pro Medici Brussel om artsen en verpleegkundigen naar Brussel aan te trekken. Onlangs startte Pro Medici Brussel een nieuwe actie om tweetalige zorg in Brussel te promoten.

Ik blijf daarin doorgaan. De twee wegen moeten verder worden uitgewerkt. De eerste is niet zo vanzelfsprekend, maar wel het belangrijkste. De tweede is zeker en vast een mogelijkheid en onze bevoegdheid. We moeten daar verder in investeren.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Het betoog van mevrouw Roex was interessant. U hebt volkomen gelijk natuurlijk. Hebben wij een overzicht van de politici die in die raden zitten?

Mevrouw Elke Roex: Dat staat in het Belgisch Staatsblad. De benoeming in de IRIS-ziekenhuizen is een complexe procedure omdat er vertegenwoordigers zijn van de aandeelhouders. Dat zijn de gemeenten en OCMW's en vertegenwoordigers via de GGC. Al die vertegenwoordigers zijn verplicht hun mandaten aan te geven bij het Belgisch Staatsblad. Dat is eenvoudig op te zoeken. Men kan zoeken naar de mandataangifte, en daar vindt u de namen van alle bestuurders van de IRIS-ziekenhuizen.

Minister Bert Anciaux: Dat is wel omslachtig, want er zijn veel aangiften. Het is veel eenvoudiger om dat te vragen aan de bevoegde ministers in de bico-sector.

Mevrouw Elke Roex: De raden van bestuur vindt u terug op de websites van de IRIS-ziekenhuizen.

De heer Mark Demesmaeker: Het is misschien toch interessant om eens na te gaan wie wij daar hebben. Hoe kunnen wij die mensen stimuleren of een initiatief nemen om hen samen te roepen?

Een aanvulling van de taalwetten is nodig. Ja, alleen lijkt me dat in de huidige omstandigheden vrij utopisch. We moeten vooral realistisch zijn. De realiteit toont ons dat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk is om op korte termijn ook maar enige vordering te maken. Bovendien moeten we er dan nog voor zorgen dat die taalwetten eindelijk afdwingbaar worden. We moeten vaststellen dat zelfs de bestaande wetgeving massaal overtreden wordt. De toepassing loopt volledig mank. Ik wil wel een uitbreiding van de taalwetten, maar ik vrees dat het bij dagdromen zal blijven.

Een versterkte begeleiding via de Taalwetwijzer is een goed idee. Het risico lijkt me zeer klein. We moeten geen slapende honden wakker maken. We kunnen er misschien beter over zwijgen.

U hebt het onderwerp tot drie keer toe aangebracht in de gemeenschapsdialoog, zonder resultaat. Wat bedoelt u precies met 'zonder resultaat'? Hebt u gevoeld of gemerkt dat er totale desinteresse is? Afkeer? Onwil? Was er toenadering mogelijk? Was er bereidheid om te praten? Bedoelt u dat u al in de goede richting zat op het moment dat de dialoog afgesprongen is?

Minister Bert Anciaux: Ik zou liegen als ik zou zeggen dat we op de goede weg waren. U moet beseffen dat we in de dialoog alleen maar stappen vooruit hebben gezet over thema's waar in het verleden al verschillende akkoorden over werden afgesloten. Over de naleving van de taalwetgeving is bij mijn weten nooit een akkoord bereikt.

In het begin van deze legislatuur is er een poging ondernomen om een doorbraak te realiseren in de naleving van de taalwetgeving, gekoppeld aan een wijziging van de taalwetgeving. Ik heb toen dwarsgelegen omdat de naleving van de taalwetgeving koppelen aan de versoepeling van de taalwetgeving geen goede piste lijkt.

De heer Mark Demesmaeker: Daar ben ik het volledig mee eens. Het aantrekken van Vlaamse verpleegkundigen is wel en niet de kern van het probleem. Het is een van de mogelijkheden, maar in de eerste plaats moeten we ervoor zorgen dat de taalwetgeving correct wordt toegepast. Initiatieven van Pro Medicis, allemaal goed en wel, maar zolang die loonkloof blijft bestaan, zal het natuurlijk heel moeilijk zijn. Wat dat betreft, heb ik begrepen dat er weinig mogelijkheden zijn.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Ik sluit me aan bij het pessimisme van de heer Demesmaeker en voeg er het mijne aan toe. We worden geconfronteerd met de manifeste onwil van de Franstaligen op alle gebieden van de taalwetgeving. Ik zie dat in mijn eigen gemeente. Er worden elke maand onwettige of geschorste benoemingen door de vicegouverneur zonder problemen herbenoemd.

Klachten bij de vicegouverneur halen niets uit. Het wordt verticaal geklasseerd. Er blijft niet veel anders over dan meer juridische stappen te ondernemen.

Mijnheer de minister, ik ben wel tevreden met uw antwoord over de taalwetwijzer, dat u op aanvraag een steun zou kunnen zijn voor het VKB.

Voor de verpleegkundigen wordt altijd hetzelfde argument gebruikt door de gemeentebesturen en door collegevoorzitter Vanhengel in de VGC, die zegt dat ze geen tweetaligen vinden. Deels is dat wel waar, maar voor een ander deel is dat niet waar. Ik heb in een tweetalige instelling gewerkt. Ik heb daar de Nederlandstalige sollicitatiebrieven in de vuilnisbak zien verdwijnen. Dat is ook een realiteit. Mensen gaan zich aanmelden, maar ze geraken niet binnen in de Franstalige structuren. En als ze er binnengeraken, worden ze buitengepest.

Mijnheer de minister, daarbovenop heb je ook nog de loonkloof. Daarvoor zou u een of andere compensatie of regeling naar analogie met het onderwijs moeten kunnen verkrijgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.